

σχιζό

metropolitans

έκδοση των σαχ για την αυτονομία και τον ταξικό ανταγωνισμό
τεύχος 1, Φλεβάρης 2010, 1 ευρώ

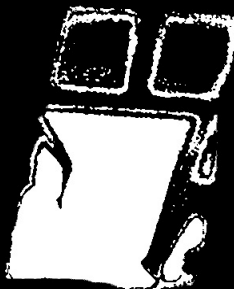

(σ.6-7) Οι "αόρατες" γυναίκες και η ορατή εργασία τους [part 2]

(σ. 10-11) η τυραννία της υγείας

(σ.12) είναι ωραίες αυτές οι εποχές οι εποχές της κρίσης...

(σ. 13) islamophobia wasn't build in a day... κ.α

editorial

Μοιάζει να ήταν πολλοί εκείνοι που περίμεναν πως τον περασμένο Δεκέμβρη τα πράγματα θα γίνονταν «κάπως διαφορετικά»· πως ο Δεκέμβρης του 2009 θα ήταν σαν τον Δεκέμβρη του 2008. Δυστυχώς, όμως, η ιστορία επαναλαμβάνεται είτε σαν φάρσα είτε σαν τραγωδία. Και παρ'όλο που αυτό είναι γνωστό από καιρό, είναι πολλές οι φάρσες και εξίσου πολλές οι τραγωδίες.

Η 6η Δεκέμβρη του '08 και οι μέρες που ακολούθησαν είχαν σαφώς ένα στοιχείο αιφνιδιασμού. Ένα στοιχείο αιφνιδιασμού προς όλες τις μεριές· με την επανεμφάνιση ενός μαζικού υποκειμένου που άλλοι το αγνοούσαν και άλλοι δεν ήξεραν πώς να διαχειριστούν τα γεγονότα που παρήγαγε. Και ήταν ακριβώς ο μεγάλος αριθμός του κόσμου και η έκρηξη της συσσωρευμένης οργής πανελλαδικά (με όλο το πεδίο

των κοινωνικών σχέσεων να δέχεται τους κραδασμούς) που έκανε τον Δεκέμβρη του '08 έναν ωραίο μήνα. Έναν μήνα που δεν

ανήκε σε κανέναν απ' όλους αυτούς, οι οποίοι οραματίζονταν τον εαυτό τους ως σωτήρα, πρωτοπορία ή ό,τι άλλο.

Από εκεί και πέρα, όμως, κύλησε πολύ νερό στο αυλάκι και η διαδοχή των γεγονότων όλον τον υπόλοιπο χρόνο ήταν συντριπτική. «Οι αιτίες του Δεκέμβρη είναι όλες ακόμη εδώ» έλεγε μια προκήρυξη. Καλά έλεγε· πράγματι είναι όλες ακόμη εδώ και αυξάνονται μέρα με τη μέρα. Οι αιτίες είναι εκεί που ήταν πάντα· στις δουλειές, στον ήχο του Ξυπνητηριού το πρωί, στα μούτρα του χαφιέ συναδέλφου, στον καθηγητή, στα στρατόπεδα και τους δρόμους. Όπως είναι και στους δολοφονημένους μετανάστες, στις σκούπες της αστυνομίας απέναντι σε ντόπιους και μη, στις επιθέσεις των φασιστών, στους μισθούς που γίνονται όλο και μικρότεροι.

Τον Νοέμβρη του '74, ένα χρόνο μετά την εξέγερση του «Πολυτεχνείου» δηλαδή, έγιναν δύο πορείες. Η μία πραγματοποιήθηκε στις 24, από την καθεστωτική αριστερά και τους παρατρεχάμενους, οι οποίοι ανέβαλαν τον «εορτασμό» εξαιτίας των εκλογών που είχαν οριστεί για τις 17. Η δεύτερη, με σαφώς λιγότερο κόσμο από αυτήν της 24^{ης}, αλλά παρόλ' αυτά με κάποιες δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές, έγινε στις 15. Η πορεία αυτή δεν κατευθύνθηκε προς την αμερικανική πρεσβεία· πήγε στην Καισαριανή. Χωρίς Αμερικάνους, χωρίς εθνική συμφιλίωση, χωρίς επέτειο. Τελικά, πράγματι το '09 δεν ήταν '74.

Το να θέλει, λοιπόν, ο κάθε αντι- να επαναληφθεί μια ορισμένη κατάσταση είναι καταρχήν θετικό· το να περιμένει πως κάτι τέτοιο θα γίνει απλώς και μόνο επειδή το ημερολόγιο δείχνει το ίδιο νούμερο κάτω από τον ίδιο μήνα, είναι τουλάχιστον αυτοκαταστροφικό. Άραγε ήδη από πέρυσι, δεν φάνηκαν και τα όρια πολλών πραγμάτων; Δεν φάνηκε η ανικανότητα να εμφανιστούν οργανωτικά σχήματα που θα πάρουν τα «γεγονότα» και θα τα μετατρέψουν σε ένα διαρκές επιθετικό κίνημα; Δεν φάνηκε η ανικανότητα να συντεθούν οι διαφορετικές κότητες που συναντιόντουσαν μεν στον δρόμο αλλά δεν συναντιόντουσαν πουθενά αλλού; **Δεν φάνηκε η πολιτική ανυπαρξία;**

Για πολύ καιρό, το μυαλό του κάθε αντι- δεν μπορούσε να σκεφτεί πώς θα μπορέσει να βρεθεί σε κάτι που θα είναι πέρα από τον «Δεκέμβρη». Γι' αυτό και ένα χρόνο μετά κανείς δεν ήταν σε θέση να εκφράσει κάτι παραπάνω από την επιθυμία επανάληψης, αφού δεν είχε καταφέρει να αντιληφθεί έγκαιρα τότε σταμάτησε η όλη έκρηξη.

Πράγματι, η φετινή 6η Δεκέμβρη, για όσους βρεθήκαμε εκεί, δεν είχε καμία σχέση με την περσινή. Και δεν προκάλεσε καμία έκπληξη σε κανέναν. Ο κόσμος πολύς, αλλά όχι τόσος όσος θα έπρεπε. Οι γνωστοί αριστεροί, οι γνωστοί ανιεξουσιαστές, οι μπάτσοι (μόνο αυτοί ήταν όντως πολλοί). Σε μια πόλη που ολόκληρη απέπνεε αστυνομοκρατία, μια αίσθηση τρόμου και «να τελειώνουμε» επικρατούσε πάνω από τα κεφάλια. Τα βήματα ολονών γρήγορα.

Και πώς αλλιώς, αφού **η αντιεξέγερση ξεκίνησε μαζί με την εξέγερση;** Και έχει κάνει πολλά βήματα τόσο σε ιδεολογικό όσο και σε στρατιωτικό επίπεδο. Όχι όμως αρκετά, είναι η αλήθεια. Γιατί όποιος ήταν οργισμένος παρέμεινε οργισμένος. Όποιος ήταν έτοιμος να κατέβει στο δρόμο, ακόμη έτοιμος είναι. Όποιος δεν αντέχει άλλο τη ζωή που του προσφέρουν, εξακολουθεί να θέλει να συγκρουστεί μαζί της. Οι δρόμοι της Ελλάδας μοιάζουν συχνά με τεντωμένα σκοινιά· το μυρίζεις στον αέρα, το βλέπεις στα βλέμματα. **Οι οργισμένες μειοψηφίες** που κατέβηκαν στο δρόμο σπέρνοντας το φόβο στους «από πάνω» υπάρχουν ακόμη και καιροφυλαχτούν. Τίποτα δεν μπορεί να προδικάσει τη μορφή που θα πάρει η επόμενη εμφάνισή τους. Θα είναι μαζική κάθοδος στους δρόμους; Θα είναι έκρηξη στους χώρους της δουλειάς; Θα είναι άνθιση των κινήματων; Θα είναι μαζικές συγκρούσεις; Τίποτα δεν μας λέει πως τα πράγματα θα πάρουν την τροπή του περασμένου Δεκέμβρη· τίποτα δεν μας λέει, όμως, και το ανάποδο. Το ερώτημα είναι το εξής: Εμείς θα είμαστε εκεί, ως δυναμική, λόγος, ρεαλιστική πρόταση αυτοοργάνωσης και ταξικού μίσους; Ή θα τρέχουμε ξαφνιασμένοι να προλάβουμε αυτά που για άλλη μια φορά θα μας έχουν ξεπεράσει;

Η μνήμη, η ταξική μνήμη, είναι κάτι πολύ διαφορετικό από αυτό που συνηθίζουμε να αποκαλούμε σε αυτά τα μέρη επέτειο. Μνήμη είναι να μη χαρίζεις τίποτα στον αντίπαλο, να διδάσκεσαι από τα λάθη σου και να αναγνωρίζεις τα θετικά. Μνήμη είναι η συνειδηση πως πίσω από τον ατομισμό και την ανιστορικότητα προκύπτει ένα **κοινό παρελθόν**· κοινό γιατί οι μοίρες μας είναι κοινές. Η μνήμη είναι ένα σημαντικό ταξικό καθήκον.

σχιζό-metropolitans

Ο κάθε προλετάριος μέσα στο αδιούρητο δίκτυο των μητροπολιτικών κοινωνικών σχέσεων, ακριβώς επειδή είναι θύμα και εμπόρευμα, παραμένει δια-μελισμένος, κατακερματισμένος, ακρωτηριασμένος, σφτηγμένος, διασπαρμένος από αντιθετικές γλώσσες που πολιοποιούν την αυθόρμητη ταυτότητά του, τη μνήμη του και τη φαντασία του. Με λίγα λόγια μετατρέπεται σε ένα φυσιολογικό σχιζοειδές. Κι όχι μόνο πια μέσα στην εργασιακή διαδικασία πλέον, αλλά και σε όλο τον υπόλοιπο χρόνο του, ο οποίος έχει πια ρουφηχτεί ολόκληρος από το κεφάλαιο, έχει σφραγιστεί κάθε μη καπιταλιστικός πόρος του. Φειχά αλλά και εξεγερμένος, εμπόρευμα αλλά και καταστροφέας του εμπορεύματος, εν δυνάμει αυτόχειρας αλλά και φοινιάς –να λοιπόν που “εμφανίζεται ένας στρατιώτης”: ο σχιζομητροπολιτάνος προλετάριος. Ρενάτο Κούρτσιο – Αλμπέρτο Φραντζεσκίνη, Σταγόνες ήλιου στη στοιχειωμένη πόλη, εκδόσεις: επανοικειοποίηση

Η επιλογή μας να εκδίδουμε ένα τέτοιο έντυπο μπορεί να ιδωθεί μόνο μέσα από το πρίσμα της εχθρότητάς μας σε κάθε μορφή, μιντιακής και μη, μεσολάβησης. Η αναπαραγωγή του στα πλαίσια του ταξικού ανταγωνισμού είναι ελεύθερη. Θα το βρείτε σε αυτοδιαχειριζόμενους χώρους και καταλήψεις. Καθώς και σε κεντρικά βιβλιοπωλεία και περίπτερα της Αθήνας.

Για επικοινωνία στο:
saxgk@yahoo.gr

η πολιτική ομάδα sax που εκδίδει αυτό το έντυπο υποστηρίζει την **Λέσχη Κατασκόπων του 21ου αιώνα** και τους σκοπούς της. Αν δεν βρεις αυτή την έκδοση αλλού, θα την βρεις στην κατάληψη της Λέσχης, Φερρών 30 και Φυλής (στο κέντρο της Αθήνας, κοντά στην πλ. Βικτωρίας) που είναι ανοικτά κάθε Πέμπτη 15.00 - 19.00 και κάθε Σάββατο 12.00 - 16.00.

ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΓΙΑ Ε.Ε.

Ο κύριος Μιχάλης, οι «αυτόνομοι εθνικιστές» και οι κλωτσιές που λείπουν

Στις 21 Γενάρη μια ομάδα νεοναζι επιτέθηκε σε αντιφασιστική συγκέντρωση της αριστεράς στους Αμπελόκηπους. Κατά την επίθεση τραυματίστηκε και ένας από τους συγκεντρωμένους. Αφού τελείωσαν τη δουλειά τους, οι ναζί ξεκίνησαν να αποχωρήσουν με την ησυχία τους. Εκείνη τη στιγμή, παρενέβη η αστυνομία και συνέλαβε 44 φασιστοφυντάνια. Την άλλη μέρα, μάθαμε πως ενώ αρχικά παραπέμφθηκαν με το πλημμέλημα της «διατάραξης ειρήνης» (!), ο εισαγγελέας μετέτρεψε τα πλημμελήματα σε κουκουργήματα. Αργότερα ενημερωθήκαμε πως την επίθεση πραγματοποιήσε μια ομάδα που αυτοσυστήνεται ως «αυτόνομοι εθνικιστές».

Μπορεί να ξενίζει λίγο το γεγονός της σύλληψης ναζί. Και δικαιολογημένα· απ' όσο μπορούμε να θυμηθούμε, πρώτη φορά γίνεται κάτι

τέτοιο. Από την άλλη, δεν πρέπει να ξεχνάμε πως η ηγετική γουρουνοκεφαλή του Υπουργείου Προ.Πο έχει εδώ και καιρό ξεκινήσει μια μηνιακή προσπάθεια να καθαρίσει το στάβλο από την «κόπρρο του Αυγείου». Τι άλλο να κάνει και ο κύριος Μιχάλης για να καλλωπίσει το προσώπιό της φασιστικής αστυνομίας; Φευ, τον μπάτσο κι αν τον πλένεις, δεν θα γίνει ποτέ police officer. Με τέτοια ζώα που έχει το σώμα χρειάζεται πολλή δουλειά ακόμη, μέχρι οι «γερμανοσοολιάδες» που κατ' ευφημισμό αποκαλούμε «μπάτσους» να μετατραπούν σε αστυνομία πόλεων, ικανή να φυλάξει τα συμφέροντα των αφεντικών (αποτελεσματικά). Οπότε, «πιάσε και μερικούς ναζήδες» να έχουμε να λέμε.

Και να κλείσουμε με μια απορία: υπάρχει «αυτόνομος εθνικισμός»; **Οι ακροδεξιές οργανώσεις** από τα πρώτα τους δειλά βήματα στην Ελλάδα του 1920 μέχρι και σήμερα, ήταν πάντα εξάρτημα του ελληνικού κράτους. Είτε ήταν όλοι οι φίλοι τους μπάτσοι είτε ήταν μπάτσοι οι ίδιοι είτε έπαιρναν λεφτά από την ΚΥΠ είτε τα έπαιρνε απλώς ο φύρερ τους, η οργανωμένη ακροδεξιά ήταν, είναι και θα είναι πάντα όργανο του κράτους. Όσο για τους ναζί στους Αμπελόκηπους, αυτόνομοι - ξεαυτόνομοι τέτοια κοπρόσκυλα τη θέλουν τη φόλα τους. Και, βέβαια, δεν περιμένουμε από το κράτος να τους τη δώσει.

9 σφαίρες στον περαστικό,

αίσθημα ασφάλειας λέγεται αυτό...

Οι μπάτσοι που έστησαν την επιχείρηση σύλληψης κάποιων ληστών στις 16 Φλεβάρη στον Βύρωνα φύλαγαν 9 σφαίρες για την πλάτη του 25χρονου περαστικού υδραυλικού, Νίκου Τόντι. Γιατί είναι προφανές πως αν ο Τόντι δεν ήταν υδραυλικός και φόραγε κουστούμι, τότε δεν θα έμοιαζε με «ληστής»· τότε οι μπάτσοι δεν θα «μπερδεύονταν» και τώρα θα ζούσε. Έτσι είναι, όμως· στον «πόλεμο κατά του εγκλήματος» που εξήγγειλε το κράτος, ο εχθρός βρίσκεται παντού. Κι αν κάποτε οι μπάτσοι γύρναγαν και παρενοχλούσαν τους μετανάστες ή όποιον δεν ταίριαζε με ό,τι εκείνοι θεωρούσαν ευπρεπή εμφάνιση, τώρα πια το πράγμα «αναβαθμίζεται». Με τα ίδια κριτήρια, οι «εμφανισιακά ύποπτοι» θα τρώνε σφαίρες, όντας **οι παράπλευροι (ή και ολομέτωπος) απώλειες του ταξικού πολέμου**.

Ωστόσο, θα ήταν λάθος σε αυτό το σημείο να αρχίσουμε να μιλάμε για τη ψυχосύνθεση των μπάτσων που κυκλοφορούν στους δρόμους. Να πούμε πως είναι φασίστες, πως είναι ψυχικά λούμπεν και βίαιοι, όχι γιατί δεν είναι, αλλά γιατί εδώ δεν είχαμε να κάνουμε με έναν «βαρεμένο» που απλώς έκανε «του κεφαλιού του». Αναφερόμαστε σε μια επιχείρηση της αστυνομίας. Δηλαδή κάποιος σε ένα γραφείο κάθισε, το σκέφτηκε, το οργάνωσε κι έκρινε πως δεν τρέχει τίποτα να αμολήσει τα σκυλιά του μες το μεσημέρι να αρχίσουν να πυροβολούν αδιακρίτως σε ένα πολυσύχναστο μέρος. Δεν έχουμε, άλλωστε, να κάνουμε με τον «πόλεμο κατά του εγκλήματος»;

Γι' αυτό κι ο υπουργός των μπάτσων δεν ζήτησε συγγνώμη· δεν μίλησε για «λάθος», αλλά αντ' αυτού προτίμησε να μιλήσει για «πόλεμο». Άμα έχουμε πόλεμο, αν είμαστε μια πόλη υπό πολιορκία «λογικό» (λέει, ο κύριος

Μιχάλης) δεν είναι να πεθαίνουν και άμαχοι; Οπότε, καθίστε στα αυγά σας (λέει και πάλι). Και για να είναι σίγουρος ότι τον καταλάβαμε, στη συνέχεια εξαγγέλλει την πρόσληψη άλλων 12.000 μπάτσων. Μας ζητάει, εν ολίγοις, να εμπεδώσουμε πως δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα άλλο. Εδώ (λέει) δεν υπάρχουν λεφτά για γιατρούς, δασκάλους, επιδόματα, μισθούς· υπάρχουν λεφτά μόνο για μπάτσους. Μας εξοικειώνει με τη **στρατιωτικοποίηση της καθημερινότητας**. Ένοστοι και μη, αλλά πάντα ένοπλοι, θα έχουν το δικαίωμα να κάνουν ό,τι θέλουν, όπου θέλουν και κανείς δεν θα τους ζητάει το λόγο.

Σε αυτή την κοινωνία, αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή υπάρχουν αρκετοί που όταν ακούνε τέτοιες «ομορφίες» καταλαβαίνουν πάρα πολύ καλά και τι ακριβώς σημαίνουν· υπάρχουν αρκετοί που μισούν τους μπάτσους, ενώ ταυτόχρονα καταλαβαίνουν ποια είναι η δουλειά τους. Και, φυσικά, δουλειά τους δεν είναι ο «πόλεμος κατά του εγκλήματος», γιατί οι ίδιοι οι μπάτσοι, το ίδιο το κράτος είναι πια το έγκλημα. Προφανώς, ο καθένας από αυτούς έχει και τους δικούς του ταξικούς λόγους για να μισεί την αστυνομία.

Υπάρχουν, όμως, εξίσου πολλοί οι οποίοι επίσης καταλαβαίνουν καλά τι λένε και οι οποίοι ζητάνε από την αστυνομία «μηδενική ανοχή». Κάτι που σημαίνει ότι **δεν έχουν πρόβλημα με το να δολοφονηθούν και μερικοί γείτονές τους από τους μπάτσους**. Προφανώς, κι αυτοί έχουν τα δικά τους συμφέροντα τα οποία και υπερασπίζονται με τη βία των μπάτσων. Μήπως άραγε όσο βαθιά είναι η κρίση, δεν οξύνεται και η βία στο εσωτερικό της κοινωνίας; Δεν αυξάνει η πόλωση;

Είναι μακριά το Ροζάρνο;

Στις 7 Ιανουαρίου στο Ροζάρνο, μια κωμόπολη της Νότιας Ιταλίας με 15.000 κατοίκους, τραυματίστηκαν από σφαίρες αγνώστου δύο αφρικανοί μετανάστες καθώς γύρναγαν από τα χωράφια όπου δούλευαν. Οι αφρικανοί δεν έμειναν με τα χέρια σταυρωμένα. Κατέβηκαν στην πόλη για να διαδηλώσουν και εκεί χτυπήθηκαν από την αστυνομία.

Οι μετανάστες εργάτες εξεγέρθηκαν. Ξεκίνησαν επιθέσεις ενάντια στα ένστολα καθάρματα, σε υλικούς στόχους, αλλά και στην τοπική μαφία που κάνει κουμάντο. Όπως ήταν φυσικό, η αστική/μικροαστική τάξη της περιοχής πέρασε άμεσα στην αντεπίθεση οργανώνοντας συμμορίες και εξοπλίζοντάς τις με καραμπίνες και σιδερόβεργες. Είναι χαρακτηριστικό ότι τις επόμενες ημέρες ακολούθησε πραγματικό κυνήγι κεφαλών, αφού κάποιοι γύρναγαν με τα αμάξια τους και «πάταγαν» μετανάστες. Ο φασίστας υπουργός Εσωτερικών Ρομπέρτο Μαρόνι, μέλος του ακροδεξιού κόμματος «Λέγκα του Βορρά», δήλωσε ότι οι εντάσεις αυτές είναι το αποτέλεσμα «μιας πολύ μεγάλης ανεκτικότητας απέναντι στη λαθρομετανάστευση» (!). Το επόμενο βήμα ήταν να έρθουν τα λεωφορεία και να μαζέψουν τους μετανάστες από την περιοχή, παρκάρωντάς τους στη συνέχεια σε στρατόπεδα «φιλοξενίας»: μιας φιλοξενίας που θα τους δείξει, υποθέτουμε, τι παθαίνουν όσοι εργάτες τολμούν να εξεγείρονται.

Αλλά τι το ιδιαίτερο έχει το Ροζάρνο; Ίσως το ότι εκεί η μαφία είναι αρκετά ισχυρή. Η μαφία, η οποία

έχει αναλάβει την πειθάρχηση των μεταναστών. Η μαφία, η οποία αναλαμβάνει να εισάγει και να διακινήσει το προϊόν «φτηνή εργατική δύναμη», με αποτέλεσμα να εγγυάται στους επίδοξους αγοραστές και για την «ομαλή» λειτουργία της «παραγωγικής μηχανής». Η μαφία που, προφανώς, πιστεύει πως μερικές σφαίρες κάνουν καλό. Το έχουμε ξαναπεί και δεν βαριόμαστε καθόλου να το επαναλαμβάνουμε: «η επιτήρηση και η πειθάρχηση της εργασίας είναι το πρώτο μέλημα του κάθε αφεντικού, είτε νόμιμου είτε παράνομου. Αλλά στην περίπτωση της παρανομοποιημένης εργασίας η πειθάρχηση και η επιτήρηση δεν διέπονται από κανένα δικαίο και κανένα νόμο... Κάθε αφεντικό που χρησιμοποιεί παρανομοποιημένους εργάτες είναι αναγκασμένο να καταφύγει σε μαφιόζικες μεθόδους για να τους βάλει να δουλέψουν παραγωγικά». Όχι, μην πηγαίνει τόσο μακριά το μυαλό σας. Δεν αναφερόμασταν στην περίπτωση της Ιταλίας. Για την Ελλάδα μιλάγαμε: για τα γιατί, τις επαρχίες της, τα χωράφια της και όλες τις σκατοδουλειές που επιφυλλάσσει στους μετανάστες (και μη) εργάτες. Γιατί, τελικά, **πόσο μακριά είναι η Μαυωλάδα από το Ροζάρνο;**

Η μέρα ξεκινάει καλά με μίσος ταξικό

Το ξέρουμε: δεν είναι εύκολο πράγμα η αυτόνομη δράση. Δεν είναι εύκολο να ψάχνεις τους ταξικούς σου συντρόφους μέσα στη σχιζοειδή πραγματικότητα της μητρόπολης. Δεν είναι εύκολο να προσπαθείς να ξεστραβωθείς για να καταλάβεις τι στο διάολο συμβαίνει γύρω σου και πώς φτάσαμε στο σημείο να μην μπορεί να οργανωθεί μια ουσιαστική απεργία, μια αυτοπεριφρουρούμενη και συγκρουσιακή πορεία. Όταν, όμως, ανοίγεις το ραδιόφωνο (συγκεκριμένα το Σκάι) και ακούς πρωτοκλασάτους δημοσιογράφους και ανησυ-χούντες πολίτες να προτείνουν ως λύση για την έξοδο από την κρίση τη διοργάνωση ενός ραδιομαραθωνίου, για τη σωτηρία του ελληνικού κράτους, σκέφτεσαι ότι, παρά τις δυσκολίες, είσαι στο σωστό δρόμο.

[Αν σου περισσεύει ένα ευρώ και θέλεις να κάνεις κάτι χρήσιμο, έχεις κι άλλες επιλογές πέρα από τη διάσωση της ελληνικής οικονομίας. Μπορείς να αγοράσεις ένα κουτί ντοματάκια. Έτσι, και σάλτσα για τα μακαρόνια σου θα φτιάξεις και θα σου μείνει και το κονσερβοκούτι...]

ΣΗΜΕΡΑ: τικά, Βόρειο Θεσσαλία, σε χαμηλό δυτ. Στερεο **Ανεμοί:** Απικά 8 Μπο **Θερμοκρασία:** η μέτρηση 3-14 κερ, νησιά **ΑΥΡΙΟ:** Βορρ ταιγίδες, απ υπόλ. ηπει κτός Κρήτη μηλό υπόλ νότια 5-7 κρασία σε **ΤΡΙΗΜΕΡΟ:** κιά, Β. και Α. ρεινά. Την πόγευμα τ και Α. Αιγαώδες. Οι άνεμοι από ν. ξασθενεί αία στο Ιόνιο 7-8 και στα υπόλοιπα βαθμιαία Α-ΝΑ 4-6. Την Τετάρτη νότιοι 5-7, στα πελάγη τοπικά 8 Μποφόρ και βαθμιαία Δ-ΝΔ με εξασθένιση.

ΜΗΝΗ 16°

ΡΟΔΟΣ 13-17°

ΚΑΣΤΕΛΟΡΙΖΟ

· Υόρκη
αρίσι
ράγα
ώμη
ρανκ/ρ

ΑΤ
Σήμ
ρη σ
νότι
φόρ
πό
πό
σκο
χές.
Βαθ
Ηθε
αμε
ΘΕ
Σήμ
μέρ
χές
νά,
γευ
4-6
νπο
θερ
10°
σημ
ραδ
χιόν
νά.
Μπ

Οι «αόρατες» γυναίκες και η ορατή εργασία τους (εν είδει αντιμαθήματος για αρχάριους)

Μερικές μόνο στιγμές ενός μεγάλου εγκλήματος...

«Τι άλλο μπορείς να πάθεις; Ανασφάλιστος δουλεύεις, απλήρωτος είσαι, κινδυνεύεις ανά πάσα στιγμή, κι από πάνω έχεις και την απειλή, την ψυχολογική βία της απόλυσης. Ποιος επιλέγει για μένα και τον καθένα να ζούμε έτσι; Ποιος τους έδωσε αυτό το δικαίωμα; Αισθάνομαι ότι δεν υπάρχω, είμαι κάτι πιο κάτω από σκουπίδι, αλλά όσους κι αν ρώτησα δεν μου είπε κανείς τι είμαι. Μήπως ξέρετε εσείς ρε παιδιά;», εργαζόμενη στον κλάδο του καθαρισμού

Είναι οι «αόρατες» γυναίκες. Αυτές που αν και βρίσκονται παντού γύρω μας, θεωρούνται «ανύ-

«Το προϊόν είναι ακαταμάχητο. Η σύμβαση που θα επιλέξει να υπογράψει ο έμμεσος εργοδότης με τον εργαζόμενο μπορεί να είναι δίμηνη, τρίμηνη ακόμη και ημερήσια. Στη γλώσσα μας το λέμε try and hire. Δεν σου κάνει; Τον έδωξες το επόμενο πρωί κι εμείς τον αντικαθιστούμε αμέσως χωρίς καμιά επιβάρυνση». Μεγαλοστέλεχος ΕΠΑ

Είναι οι εργολάβοι και οι εταιρείες «ενοικίασης εργαζομένων» που μάλιστα αναλαμβάνουν εργολαβίες και υπεργολαβίες στο δημόσιο. Αυτές οι εγκληματικές εταιρείες μοιάζει να συγκροτούν μια σύγχρονη βιομηχανία που ελέγχει χιλιάδες εργαζομένους και άρα παίζει κεντρικό ρόλο στη ρύθμιση της αγοράς. Συγκεκριμένα, η «ενοικίαση εργαζομένων» είναι η πλέον ραγδαία αναπτυσσόμενη μορφή απασχόλησης την τελευταία 20ετία στην Ευρώπη και την Ελλάδα. Σήμερα,

Περίπου 20.000 εργαζόμενοι στην πλειοψηφία τους γυναίκες και σε σημαντικό βαθμό μετανάστες, απασχολούνται σε 92 εργολαβικές εταιρείες καθαριότητας με καθεστώς πλήρους, ακόμα και παράνομης ευελιξίας. Από την έρευνα καταγράφεται το πλαίσιο μέσα στο οποίο λειτουργούν οι εργολαβικές αναθέσεις (outsourcing) που αναλαμβάνουν το έργο του καθαρισμού σε ιδιωτικές και δημόσιες επιχειρήσεις. Οι επιπτώσεις στα δικαιώματα των εργαζομένων, όπως συνοψίζονται στην έκθεση αφορούν: Παραβιάσεις απέναντι στην καταβολή των νόμιμων αποδοχών, στα ωράρια εργασίας, στο πεδίο της κοινωνικής ασφάλισης, στα θέματα υγιεινής και ασφάλειας της εργασίας, στις συνδικαλιστικές ελευθερίες, βλαπτικές μεταβολές στους όρους εργασίας, ποικίλες μορφές πίεσεων, εκβιασμών και παρενοχλήσεων. (Γιάννης Κουζής, Επιστημ. Συνεργάτης ΙΝΕ-ΓΣΕΕ)

«Το πανηγύρι για τους εργολάβους και υπερεργολάβους παροχής υπηρεσιών στο Δημόσιο, από υπουργεία ως πανεπιστήμια, στον χώρο καθαριότητας και σε άλλους τομείς ξεκίνησε από το '90 επί ΝΔ, συνεχίστηκε επί ΠαΣοΚ και τώρα έχει γιγαντωθεί», σημειώνει η κυρία Χατζηγιάννου από το Συνδικάτο Καθαριστών, Καθαριστριών Νομού Αττικής και Περιχώρων.

παρκτες». Τις συναντάμε άλλοτε να δουλεύουν ως οικιακές εργάτριες, άλλοτε ως καθαρίστριες και αποκλειστικές νοσοκόμες και άλλοτε ως υπηρετικό προσωπικό σε ξενοδοχεία και εστιατόρια, σε μεταποιητικές βιομηχανίες. Κι ενώ οι υπηρεσίες που προσφέρουν είναι πολύτιμες και κομβικής σημασίας για την κοινωνική αναπαραγωγή, η δουλειά τους δεν εκλαμβάνεται παρά ως ένα είδος **δουλειάς-για-τα-σκουπίδια**.

παρόλο που δεν υπάρχει επίσημη καταγραφή, είναι γνωστό ότι στην «ονειρεμένη» Ελλάδα αλωνίζουν πολλές τέτοιες εταιρείες, καθαρά δουλμπορικού χαρακτήρα: εταιρείες οι οποίες, εκτός όλων των άλλων αυθαιρεσιών, προσλαμβάνουν ανέργους με μισθούς πείνας (400 ή 500 ευρώ) και στη συνέχεια τους νοικιάζουν σε τρίτους. Περισσότεροι από 50.000 εργαζόμενοι δουλεύουν σήμερα με καθεστώς υπ-ενοικίασης, ενώ όλες οι εκτιμήσεις κάνουν λόγο για διπλασιασμό όσων δουλεύουν κάτω από αυτό το καθεστώς. Έτσι, λόγω και της οικονομικής κρίσης, ενδέχεται μέσα σε λιγότερο από μια πενταετία να αποτελούν το 10% του συνολικού εργατικού δυναμικού της χώρας.

Οι παραβιάσεις από μεριάς τους είναι δεδομένες και έχουν να κάνουν με όλο το φάσμα της εργατικής νομοθεσίας. Τα στοιχεία που καταγράφονται είναι σοκαριστικά (!). Αλλά μόνο έκπληξη δεν θα μπορούσε να προκαλέσει η όλη κατάσταση: έτσι κι αλλιώς, όταν η εργασία γίνεται με όρους δουλεμπορίου, όλα επιτρέπονται. Έτσι κι αλλιώς, όταν δεν υπάρχουν συμβάσεις, μισθοί, δώρα, ασφάλιση, άδειες, ακόμα και αυτή η ίδια η υπόσταση του ανθρώπου - εργαζόμενου, τσαλακώνεται με τον πλέον βάνουσο τρόπο. Έτσι κι αλλιώς...

Θα μπορούσε κανείς να ρίξει κατάρες στους εργολάβους και υπεργολάβους, να σιχτηρίσει τις εγκληματικές εταιρείες προσωρινής απασχόλησης, να πέσει σε βαριά κατάθλιψη γιατί η κατακάλυψη της εργατικής τάξης σαν σύνολο δεν έχει τελειωμό...Και μετά; Όνας περίλυπος και αξιοθρήνητος θα έφαχνε να βρει σωτηρία μέσα στην

φωτο: απεργία καθαριστριών για αυξήσεις στη Μ. Βρετανία το 1949.

αγκαλιά του κράτους. Κακό σενάριο, πολύ κακό... Αν και παρόλ'αυτά εξακολουθεί να είναι το πιο διαδεδομένο, αφού οι περισσότεροι πιστεύουν πως το κράτος όντως αναγνωρίζει σαν πρόβλημα τις εργασιακές συνθήκες δουλειάς που ισχύουν και όντως ψάχνει να βρει τρόπους (με θεσμικές και νομικές βελτιώσεις) για να λύσει αυτό το πρόβλημα. Αυτή η παραδοχή, όμως, κρύβει μια μεγάλη όσο και ολοφάνερη αλήθεια: εδώ και χρόνια το κράτος προωθεί τη γενίκευση των ελαστικών μορφών απασχόλησης, την επέκταση του δουλεμπορίου των εργολάβων πέρα από τον ιδιωτικό και στο δημόσιο τομέα· τη νομιμοποίηση της εργοδοτικής ασυδοσίας ή αλλιώς την **παρानομοποίηση της εργασίας**. Γιατί αυτό που είναι καταρ-

χών παράνομο είναι το ίδιο το κράτος που όχι μόνο προωθεί, αλλά και οργανώνει τη συγκεκριμένη εργασιακή (λέμε τώρα...) συνθήκη. Μια συνθήκη που στοχεύει στην όλο και πιο καθολική εκμετάλλευση της εργασίας, στην καθιέρωση μιας πολλαπλά κερδοφόρας (για τ'αφεντικά) πραγματικότητας, όπου η σχέση κεφάλαιου – εργασίας προσδιορίζεται από την παντελή αδυναμία των «από κάτω» να διαπραγματευτούν τους όρους διάθεσης της εργατικής τους δύναμης. Μια συνθήκη που «κάνει παιχνίδι» (κατά κύριο λόγο, αλλά όχι αποκλειστικά) εις βάρος του πλέον υποτιμημένου κομματιού της εργατικής τάξης, των μεταναστών, και ταυτόχρονα καθορίζει το προϊόν «εργασία».

Κάνε κι εσύ μια έρευνα-μπορείς...

«Υπάρχει μεγάλο ποσοστό εργαζομένων από άλλες χώρες, οι οποίοι νιώθουν την ανασφάλεια πολύ περισσότερο απ' ό,τι οι Έλληνες εργαζόμενοι. Δεν γνωρίζουν πολύ καλά τη γλώσσα είτε για να πληροφορηθούν, είτε για να συνηθιστούν με τους άλλους συναδέλφους για να δουν τι μπορεί να γίνει. Δεν γνωρίζουν καν την ελληνική νομοθεσία που αφορά τους εργαζόμενους, δεν γνωρίζουν τα δικαιώματά τους, τα περιθώριά τους, πώς μπορούν να συνδικαλιστούν, πώς μπορούν να διεκδικήσουν, οπότε καταλαβαίνετε αυτή η κυριαρχία του τρόμου που την περιγράφω εγώ... έτσι την έχω βιώσει, έτσι την έχω καταλάβει, τι αποτελέσματα μπορεί να έχει και τι έχει τελικά. Η ΓΣΕΕ προσπαθεί να εξιλεωθεί λέγοντας ότι: **έχω αναθέσει κάποια έρευνα με δική μου ευθύνη**. Νομίζω ότι είναι ένα άλλοθι που χρησιμοποιεί και δεν μπορεί να κρύβεται πλέον απ' αυτή», Λία Φράγκου, Ομοσπ. Ιδ. Υπαλλήλων.

«Αλίμονο αν περάσουν αυτές οι τακτικές... από την στιγμή που γνωρίζουν ότι οι εργαζόμενοι αυτοί τρομοκρατούνται... υπογράφουν μέσα από πίεση μεγάλη και σε χαρτιά που ούτε καν γνωρίζουν τι υπογράφουν... Δεν μπορείς να έρχεσαι εσύ το ανώτατο συνδικαλιστικό όργανο και να επικυρώνεις αυτή την διαδικασία και να λες: **α! ωραία όλα καλά! Η ΠΕΚΟΠ έχει καταγγείλει και έχει πει ευθαρσώς ποια είναι η στάση της ΓΣΕΕ απέναντι στο πρόβλημα της ΟΙΚΟΜΕΤ**. Δεν λέμε ψέματα, λέμε την αλήθεια. Αυτό το πληρώνομε. Κάναμε πορεία για την Κωνσταντίνα και δεν την στήριξε, ούτε καν έβγαλε ανακοίνωση, κάτι... **παρά είπε ότι αυτοί που κάνουν την πορεία είναι αυτοί εμένα σφραγίδες**», Βλασία Παπαθανάση, πρόεδρος ΠΕΚΟΠ.

Εντάξει. Το πόσο ξεπουλημένη είναι η ΓΣΕΕ μάλλον το γνωρίζει ο καθένας. Και όποιος έχει τα μάτια του ανοιχτά και την οργή του ετοιμοπόλεμη γνωρίζει επίσης ότι δεν μπορεί να τρέφει αυταπάτες για τους «εργατομπαμπάδες». Οι τελευταίοι, το πολύ πολύ να αναθέσουν σε κάποιον ευαίσθητο επιστήμονα με ανησυχίες να ερευνήσει (με μέτρο, εννοείται, και με τόσο πάθος όσο χρειάζεται ένας μαθητής λυκείου για να γράψει μια έκθεση ιδεών...) κάποιο «κοινωνικό πρόβλημα». Οπότε, οι συμμαχίες πρέπει να αναζητηθούν αλλού, μπας και λέξεις όπως «απεργία» ξαναβρούν το χαμένο τους νόημα...

«Η οικονομική κρίση, οι δεκάδες καθημερινές απολύσεις, η ασφυξία στην αγορά φέρνουν καθημερινά ουρές ανθρώπων στα γραφεία μας. Πρόκειται να αλλάξει κάτι ριζικά η καινούρια κυβέρνηση; Πρόκειται να καταργήσει την ενοικίαση; Όχι, κανείς δεν το θέλει αυτό, ούτε οι εταιρείες ενοικίασης, ούτε οι εργοδότες, ούτε η Ευρώπη». Μεγαλοστέλεχος ΕΠΑ

Είναι μια συγκεκριμένη κρατική στρατηγική που συμβάλλει στη γιγάντωση του εγκληματικού κεφαλαίου. Πλέον, δηλαδή, δεν έχουμε να αντιμετωπίσουμε μονάχα την «έκπτωση» από τα στοιχειώδη εργασιακά δικαιώματα. Έχουμε να αντιμετωπίσουμε και την οικονομία του εγκλήματος που τρέφεται από τους νόμιμους τομείς της παραγωγής (στο προηγούμενο έντυπο αναφερόμασταν στη διασύνδεση μεταξύ τυπικά νόμιμων γραφείων «ευρέσεως εργασίας» και κυκλωμάτων διακίνησης μεταναστών), πίνοντας το αίμα των χιλιάδων προλετάρων.

Γιατί η εκμετάλλευση της εργασίας δεν συνοδεύεται μόνο από τους τρόπους με τους οποίους προσλαμβάνονται οι εργάτες, αλλά και από τους τρόπους με τους οποίους πειθαρχούνται. Κάθε εργοδότης που χρησιμοποιεί παρανομοποιημένη εργασία, όχι μόνο αποκτά στενότερη σχέση με τη μαφία, αλλά **γίνεται ο ίδιος μαφία** όσον αφορά τα συμφέροντα που υπερασπίζεται και τις πρακτικές που υιοθετεί. Κάτι που, φυσικά, επηρεάζει γενικότερα τις κοινωνικές σχέσεις. Υπάρχει όμως και ένας τρίτος, λιγότερο χειροπιαστός, τρόπος μέσω του οποίου μεταβάλλονται οι κοινωνικές σχέσεις. **Η ίδια η χρήση της παρανομοποιημένης εργασίας δημιουργεί γύρω από τη συντελούμενη οικονομική δραστηριότητα ένα ευρύ πεδίο συνοχής με τις δικές του αρχές και τους δικούς του κώδικες· με τη δική του γλώσσα**. Με λίγα λόγια, τα τελευταία 20 χρόνια η ελληνική κοινωνία, οι αξίες της, οι πρακτικές της, οι σχέσεις των φύλων, οι σχέσεις εργατών και εργοδοτών κατρακυλάνε στο φασισμό, με καύσιμο την «παρानομία» των μεταναστών εργατών.

TRAGIC CITY

ΟΤΑΝ Ο ΒΛΑΣΜΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΘΕΑΜΑ
ΤΟΤΕ Ο ΒΛΑΣΤΗΣ ΓΙΝΕΤΑΙ **DEATH!**

Το 4ο **Berlin Porn Film Festival** ήρθε στην Αθήνα, για τέταρτη συνεχή χρονιά, στις 15 και 16 του Γενάρη στο **Gagarin**. Όπως λέει και στον πρόλογό του ο διοργανωτής, «το φεστιβάλ ήρθε πάλι στην Αθήνα για να βγάλει την πορνογραφία από την ντουλάπα. Θα χορτάσετε τσόντα. Θα δείτε ταινίες όλων των ειδών, θα γνωρίσετε σταρ της βιομηχανίας ταινιών για ενήλικους, θα δείτε ερμαφρόδιτους, **gay porno star** και σεξοβόμβες».

Η οργανωμένη και βίαιη προώθηση μιας κανιβαλικής σεξουαλικότητας μετριέται με όρους «κάνε ό,τι θες αρκεί να το πληρώσεις». Σώματα· οι βασικοί εργάτες μιας θεαματικής παρέλασης πόνου και ηδονής, όπου η αδιακρισία του ορίου μεταξύ τέχνης και ηθικής ονομάζεται «καλλιτεχνική πρωτοπορία». Μια νέα μορφή τέχνης, γνωστή και ως **post porn**, όπου η πορνική επαφή, οι ακανόνιστες εικόνες, οι επώδυνες ερωτικές εμπειρίες, αποτελούν ποιοτικές αγοραίες υπηρεσίες του έρωτα στη διάθεση της αστικής-μεσοαστικής τάξης. Οι κατευθυνόμενοι, με το μαστίγιο, κινηματογραφικοί οργανισμοί εννοούν μια «έξω από το σώμα» τυποποιημένη σεξουαλικότητα, όπου τα σώματα προσφέρονται σε μια διαδικασία παροχής ψυχαγωγίας προς κατανάλωση.

Έχει σημασία να αντιληφθούμε πως τέτοιου είδους βίαιες πρακτικές σεξουαλικής κυριαρχίας υιοθετούνται παντού: στην τέχνη, στο ρουχισμό, στις κοινωνικές σχέσεις, στους εργασιακούς χώρους. Η αποενοχοποιημένη βαρβαρότητα ορίζει τον κανόνα. Και πώς αλλιώς, αφού η ανθρώπινη εμπειρία μετατρέπεται σε ένα σύνολο αυτιστικών κινήσεων; Και πώς αλλιώς, αφού το ταξίδι της ανταλλαγής δίνει τη θέση του στην καβάντζα της κατανάλωσης; Όταν όλα έχουν μια τιμή, κανείς δεν έχει συναίσθηματική εμπλοκή. Και κανείς δεν αναλαμβάνει καμία ευθύνη...

PORNOFESTIVAL

Η τυραννία της υγείας

Όλοι θα πρέπει να προσπαθήσουν να προσέχουν περισσότερο τον εαυτό τους, δηλαδή να μην καπνίζουν, να ασκούνται περισσότερο, να τρώνε και να πίνουν λογικά.

(Σώζοντας ζωές: Το Υγιέστερο Έθνος μας, Λευκή Χάρτα για τη δημόσια υγεία, Ιούλιος 1999)

Λένε ότι υπάρχουν κάποια αυτονόητα σ' αυτή τη ρημάδα τη ζωή. Ένα από αυτά είναι το ότι όλοι μας θέλουμε να είμαστε υγιείς και να μην αρρωσταίνουμε. 'Υγεία να 'χουμε κι όλα θα γίνουν', όπως λέει κι ο σοφός λαός μας. Στο κείμενο που ακολουθεί θα παρουσιάσουμε κάποια βασικά σημεία ενός βιβλίου πάνω στην παγκόσμια κουλτούρα του φόβου γύρω από ζητήματα υγείας.

«Η τυραννία της υγείας» του Μ. Fitzpatrick κυκλοφόρησε το 2001 έχοντας ως κεντρική ιδέα την κρατική παρέμβαση στην προσωπική ζωή του ατόμου

Μην καπνίζεις. Μην πίνεις. Να τρως μόνο υγιεινές τροφές. Να ασκείσαι.

Αυτες είναι οι τέσσερις εντολές της εποχής μας. Η διάκριση μεταξύ 'καλού και κακού' έχει αντικατασταθεί από τη διάκριση μεταξύ υγιεινού και ανθυγιεινού. Ο υγιεινός τρόπος ζωής θεωρείται κάτι αδιαμφισβήτητο και εξ ορισμού καλός. Στόχος είναι πλέον να νικηθεί ο θάνατος, να επιμηκυνθεί ο προσδόκιμος χρόνος ζωής, αδιαφορώντας για το πώς θα είναι αυτή η ζωή. Κι αν δεν ακολουθείς πιστά τις εντολές, αρρωσταίνεις επειδή το θέλεις ή επειδή το αξίζεις. Αν προσβληθείς από καρκίνο του πνεύμονα ή καρδιακή νόσο, σ' ένα βαθμό παρουσιάζεσαι ως αξιοκατάκριτος για τον ανθυγιεινό τρόπο ζωής σου. **Έτσι, η ατομική ευθύνη μπαίνει σε πρώτο πλάνο.** Το 'καλό' κράτος σε προειδοποιεί για το τι κάνει κακό στην υγεία σου, σε ενημερώνει, παίρνει μέτρα, αν εσύ συνεχίζεις να μην φροντίζεις τον εαυτό σου και αρρωσταίνεις, τότε δεν φταίει το φιλεύσπλαχνο. Άρα, γιατί να σε πληρώσει;

Το 1976, ο υπουργός Υγείας των Εργατικών D. Owen υποστήριξε ότι τα μέτρα πρόληψης για την υγεία, που αφορούν τον τρόπο ζωής, θα μπορούσαν να είναι αποτελεσματικά με σκοπό τη μείωση των δαπανών. Επιχείρησε, λοιπόν, να μεταθέσει από το κράτος στο άτομο ένα μέρος της ευθύνης, καθώς και τα απαιτούμενα έξοδα. Οι συνθήκες όμως ακόμα δεν ήταν έτοιμες για να γίνουν τέτοιες ιδέες αποδεκτές. Οι εργατικοί αγώνες ήταν στην ακμή τους και οι ατομικιστικές απόψεις που εκφράζονταν τόσο ωμά στα έγγραφα του Owen βρήκαν ελάχιστη απήχηση. Σήμερα, το κράτος, μόνο ειρωνικά θα μπορούσε να πει κανείς, ότι ενδιαφέρεται για την υγεία σε μια περίοδο μάλιστα που το ίδιο τείνει να αποσυρθεί από τις οικονομικές και κοινωνικές δεσμεύσεις του· σε μια περίοδο που διαλύει τη δημόσια κοινωνική ασφάλιση, που αντί να προσλαμβάνει γιατρούς και νοσηλευτές, προσλαμβάνει σκευομηχανές, εξοπλίζεται με θερμοκάμερες και κάνει καμπάνιες για την καταπολέμηση της νέας γρίπης, λέγοντας μάς πώς να πλύνουμε τα χέρια μας.

και αποτελεί μια κριτική στο Βρετανικό Εθνικό Σύστημα Υγείας, το οποίο αποτέλεσε για πολλούς το πρότυπο μίμησης για τη δημιουργία του ελληνικού ΕΣΥ.

Η ενασχόληση του κράτους με την υγεία των πολιτών, σύμφωνα με τον συγγραφέα, επιτάχθηκε με το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, οπότε οι κυβερνήσεις για να ξαναποκτήσουν νομιμότητα και κύρος άρχισαν να ζητούν εναλλακτικούς μηχανισμούς για την σύσφιξη των μεταξύ τους σχέσεων. Από την άλλη όταν οι συλλογικές διεκδικήσεις πήραν την κάτω βόλτα, οι πολίτες άρχισαν να απασχολούνται όλο και εντατικότερα με το σώμα τους, από το μπόντυ μπιλντινγκ έως τις πλαστικές εγχειρήσεις και τις φανατικές δίαιτες.

Η διεύρυνση της έννοιας της υγείας

Από τα τέλη της δεκαετίας του '70 και μετά, οι υπέρμαχοι της νέας δημόσιας υγείας προωθούν τον ορισμό που έδωσε ο Π.Ο.Υ για την υγεία ως "κατάσταση πλήρους σωματικής, ψυχικής και κοινωνικής ευεξίας". **Υγεία, με λίγα λόγια, δεν είναι απλά η απουσία κάποιας ασθένειας·** είναι μια πολύ ευρύτερη συνθήκη πάνω στην οποία η δικαιοδοσία του γιατρού όλο και αυξάνει. Ένα καινούριο πεδίο δράσης είναι η ψυχική υγεία. Πριν μισό αιώνα, στην αμερικανική ψυχιατρική, καταγράφονταν εξήντα κατηγορίες μη φυσιολογικής συμπεριφοράς, που, ενδιάμεσως, έχουν φτάσει τις 384. Όλο και περισσότεροι πάσχουν από σύνδρομα, σκιώδη και μη, καθώς και από ποικίλες εξαρτήσεις, από τη νικοτίνη έως τα ναρκωτικά. Είναι ενδεικτικό ότι το 1997 η κυβέρνηση των Νέων Εργατικών χρηματοδότησε μια εκστρατεία με το όνομα "**Νικήστε την Κατάθλιψη**" που επιδίωκε να παρακινήσει τους γενικούς ιατρούς να αυξήσουν τον αριθμό των διαγνώσεων της κατάθλιψης που συνεπώς θα μείωνε το ποσοστό των αυτοκτονιών. Παρεπόμενο της "ιατρικοποίησης της προσωπικότητας", ήταν η μεγάλη κατανάλωση αγχολυτικών καθώς και η απαίτηση να επιλύουν οι γιατροί πάσης φύσεως προβλήματα· σεξουαλικά ή και οικογενειακά.

Ένα καλό σλόγκαν

Μέρος της δουλειάς του γιατρού είναι να καθιστά εφικτό για τους ασθενείς του το να συνεχίσουν να κάνουν τα ευχάριστα πράγματα που τους βλάπτουν - **να καπνίζουν υπερβολικά, να τρώνε υπερβολικά, να πίνουν υπερβολικά** - χωρίς αυτά να τους σκοτώνουν *νωρίτερα απ' όσα είναι αναγκαία*.

Ο Μ. Fitzpatrick, ως γενικός ιατρός, απευθύνεται κυρίως στους συναδέλφους του. Ένα καλό σλόγκαν στην προσπάθεια επαναπροσδιορισμού της ιατρικής είναι το 'η ιατρική να θεραπεύει τον άρρωστο και να αφήνει τον υγιή στην ησυχία του'. Προτείνει, εν ολίγοις, έναν πολύ πιο περιορισμένο ορισμό της ιατρικής πρακτικής χωρίς αυτό να σημαίνει ότι πρέπει να αγνοούνται οι κοινωνικοί παράγοντες που συμβάλλουν στην ασθένεια και τη νόσο. Βάζει στο επίκεντρο τόσο την αυτονομία του ιατρικού επαγγέλματος όσο και την αυτονομία του ίδιου του ασθενούς.

Φοβίες υγείας και πανικοί ηθικής

Τα τελευταία τουλάχιστον τριάντα χρόνια, υπάρχει ένας μηχανισμός παραγωγής πανδημικών απειλών που προωθείται από την πολιτική, τα media, τις φαρμακοβιομηχανίες, από επιστημονικές κοινότητες, από τον στρατό. Η συγκεκριμένη πολιτική υγείας ανήκει σε **μια γενικότερη πολιτική παραγωγής και διαχείρισης φόβου**. Οι 'κατατρομαγμένοι πολίτες' γίνονται υποστηρικτές και εργαλεία της πολιτικής δημόσιας υγείας που τον δημιουργεί.

Υπάρχει μια σειρά από πανδημικές προβλέψεις για τον ιό του δυτικού Νείλου, για τους ιούς Ηαντάνιрус, για τον SARS κορωνοϊό, για τη γρίπη των πουλερικών και τελευταία για τη γρίπη των χοίρων· τον φονικό H1N1. Όλες αυτές οι 'πανδημίες' έχουν τόσα πολλά κοινά χαρακτηριστικά που μοιάζει να 'χουν βγει από το ίδιο καλούπι. Για την ακρίβεια, μάλλον έχουν βγει από το ίδιο καλούπι:

- α) Σε όλες τις πιθανές "πανδημίες" υπεύθυνοι ήταν οι ιοί και συγκεκριμένα μια βιολογική παραλλαγή, για τον πραγματικό ρόλο της οποίας δεν ξέρουμε παρά ελάχιστα.
- β) Καμία από τις προβλέψεις πανδημίας δεν δικαιώθηκε, ούτε κατά διάνοια.
- γ) Ελάχιστα κρούσματα κάποιων νόσων μεταμορφώθηκαν εν ριπή οφθαλμού από το μαγικό ραβδάκι του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας σε πιθανές "πανδημίες".
- δ) Τεράστια συμβόλαια με φαρμακευτικές υπογράφηκαν για την αγορά "αντιικών" και την ανάπτυξη εμβολίων.
- ε) Σε όλες αυτές τις επιδημίες η φύση ήταν ο εχθρός. Νυχτερίδες, κουνούπια, γουρούνια θεωρήθηκαν ότι μετέφεραν στους ανθρώπους νόσους που θα μπορούσαν να εξελιχτούν σε πανδημίες.

Έτσι και τώρα με τη νέα γρίπη, βλέπουμε τη συστηματική προσπάθεια εγκατάστασης απειλών μέσα στη δημόσια ζωή με σκοπό να εγκαθιδρυθούν νέοι κανόνες αποδεκτής και αρμόζουσας συμπεριφοράς. Οφείλουμε να υπακούμε στα μέτρα που παίρνονται, στις συμβουλές που είναι αυτονόητες, σε διάφορες αντικοινωνικές συμπεριφορές, απλά και μόνο για να μην αρρωστήσουμε.

Ο καθένας από εμάς είναι μια ανθρώπινη βόμβα, ικανός να σκοτώσει τον διπλανό του επειδή καπνίζει ή επειδή μπορεί να του μεταδώσει διάφορες ασθένειες; Χρήσιμα πράγματα στις συνθηκές ολοκληρωτισμού που προσπαθούν να επιβάλουν. Διάρκεις καθεστώς φόβου. **Διάρκεις καθεστώς πολέμου...**

Σε εκπομπή της Oprah Winfrey, στις 18 Φεβρουαρίου 1987 δηλώθηκε πως λόγω του AIDS «ένας στους πέντε ετεροφυλόφιλος μπορεί να είναι νεκρός στα επόμενα τρία χρόνια». Δήλωση που όσο τρομακτική άλλο τόσο αναληθής ήταν. Το 2008, ο ΠΟΥ ανακοίνωσε πως η απειλή παγκόσμιας ετεροφυλοφιλικής πανδημίας AIDS τελείωσε (!!).

Στο SARS, εκατομμύρια ανθρώπων κυκλοφορούσαν με μάσκες. Ο τότε υπουργός υγείας του Οντάριο Tony Clement είπε για τους πολίτες που δεν ακολουθούσαν την επιβληθείσα καραντίνα πως **«μπορούμε να τους αλυσοδέσουμε στα κρεβάτια τους αν αυτό χρειάζεται...»**

Στη γρίπη των πουλερικών, ο κατεξοχήν αρμόδιος επιστήμονας, ο Jeffrey Taubenberger δήλωσε πως **«η πιθανότητα πανδημίας τα επόμενα δύο με τρία χρόνια είναι 100%»**.

Και παρόλα αυτά είμαστε ακόμη ζωντανοί...

Ο φόβος φυλάει τα έρμα λοιπόν.

Αυτόματα στη μνήμη μου έρχεται το '94, ένα καλοκαιριάτικο βράδυ άκουσα στην τηλεόραση ότι υπήρχε χολέρα στην Τουρκία με δεκάδες νεκρούς και όπου νάναι αναμενόταν η εισβολή της χολέρας στη χώρα.

Τότε πολλοί εισηγούντο να κλείσουν τα σύνορα με την Τουρκία. Προβληματισμένος άνοιξα την τηλεόρασή μου για να δω τι πρέπει να κάνω. Και τι βλέπουν τα μάτια μου και ακούν τα αυτιά μου.

Ότι άρχισε η εφαρμογή προληπτικών μέτρων και ο τότε νομάρχης Έβρου επί κεφαλής συνεργείου γιατρών απολυμαίνει τους ταξιδιώτες που έρχονται από την Τουρκία. Τότε αμέσως επικοινωνώ με τον Νομάρχη Έβρου και τον ρωτώ πώς απολυμαίνει τους ταξιδιώτες και με ποιους γιατρούς. Και εκείνος μου απαντά. "Έχω ντύσει γιατρούς καμιά δεκαπενταριά νοσοκόμους και ψεκάζουν τους ταξιδιώτες που έρχονται από την Τουρκία με DTT. Κύριε Υπουργέ πες μου ό,τι θέλεις, δεν άντεξα την πίεση των ΜΜΕ!!". (Δ. Κρεμασινός, Υπουργός Υγείας το 1994)

Τι να πρωτοσχολιάσει κανείς; Τη λυρική διάθεση του συγγραφέα; Το ότι κοτζάμ υπουργός ανοίγει την τν για να δει τι πρέπει να κάνει; Την παντοδυναμία των μμε; Η μήπως το εθνικιστικό παραλήρημα της περιόδου με το μουσουλμανικό τόξο να επιβουλεύεται για άλλη μια φορά την Ελλάδα;

Δεν γνωρίζουμε το πότε, αλλά αναμένεται να εκδηλωθεί μια πανδημία γρίπης. Λείπει μόνον μια συνθήκη για την πραγματοποίησή αυτού του γεγονότος, ένας ιός ικανός να μεταδίδεται από άνθρωπό σε άνθρωπο...Για να πουληθούν τα φάρμακά μας πρέπει να εφεύρουμε αρρώστιες".

Ο γενικός διευθυντής του ΠΟΥ σε Πανεευρωπαϊκή Ιατρική Σύνοδο στην Μάλτα εν έτει 2005 με χορηγούς τις εταιρείες παραγωγής αντιγριπικών εμβολίων και αντιικών φαρμάκων. Ο H1N1 μάλλον ήταν ο ιδανικός, απλά τα πράγματα δεν τους πήγαν όπως θα ήθελαν. Λίγοι ήταν αυτοί που έκαναν το εμβόλιο και πολλά κράτη αναγκάστηκαν να ακυρώσουν παραγγελίες.

Είναι ωραίες αυτές οι εποχές οι εποχές της κρίσης...

Πίσω από τις δακρύβρεχτες αναλύσεις για το δυσβάσταχτο οικονομικό χρέος που πνίγει τη μικρή και κάπως άτακτη «γαλανόλευκη παιδούλα», πίσω από τις πολεμικές ιαχές για συστράτευση και εθνική ενότητα των αφεντικών και των πολιτικών προϊσταμένων τους, πίσω από τις εναγώνιες προσπάθειες του κυρίου Πρωθυπουργού να πείσει τους ευρωπαϊούς εταίρους του ότι θα μαζέψει τα παιχνίδια του, θα καθαρίσει το δωμάτιό του και θα φάει όλο του το φαγητό, υπάρχει μια εγγύηση και μια δυνατότητα. Υπάρχει η εγγύηση ότι η καπιταλιστική μηχανή (η ελληνική εν προκειμένω) θα επιδιώξει να βγάλει επιπλέον κέρδη υποβαθμίζοντας ακόμα περισσότερο τις συνθήκες ζωής ακόμα περισσότερων.

Όπως θα έκανε κάθε καλός επιχειρηματίας που νοιάζεται για το μέλλον του, το ελληνικό κράτος θα κοιτάξει να περιορίσει τα λειτουργικά του έξοδα (μισθούς, επιδόματα, κοινωνικές παροχές, συντάξεις), να εντατικοποιήσει την εκμετάλλευση της εργασίας και να κάνει τα κουμάντα του μην τυχόν και γίνει καμιά στραβή (ενίσχυση του αστυνομικού-στρατιωτικού συμπλέγματος, νομίζουμε, λέγεται αυτό). Τέτοιοι είναι οι όροι του παιχνιδιού· καθορίζονται μονόπλευρα και όσο ο αντίπαλος παραμένει τσακισμένος από τη συντριπτική ταξική ήττα που έχει υποστεί, δεν αφήνουν κανένα περιθώριο παρερμηνειών. Τα αφεντικά έχουν τη δύναμη να διαιρούν τους εργάτες, να στρέφουν τον έναν ενάντια στον άλλο, να τους εμβολιάζουν με ισχυρές δόσεις εθνικής συνείδησης προκειμένου να αποκτούν αντισώματα και να μην «κολλήσουν» ταξική συνείδηση, να ξερνάνε απειλές για ενδεχόμενη χρεωκοπία και να παίζουν με το φόβο της καθημερινής επιβίωσης. Μπορούν να είναι (και είναι) οι πρωταγωνιστές σε ένα έργο όπου όχι μόνο δεν υπάρχουν δευτεραγωνιστές, αλλά σπανίζουν ακόμα και οι κομπάρσοι.

Παρόλ'αυτά, είναι ωραίες οι εποχές της κρίσης. Σε βοηθάνε να δεις λίγο πιο ξεκάθαρα τι πραγματικά συμβαίνει. Να κοιτάξεις κατάματα τις ταξικές αντιθέσεις, να εκτιμήσεις τη συνθήκη σου και να ορίσεις τους δικούς σου, άρα και τους εχθρούς σου. Δημιουργούν μια πιθανότητα να αναρωτηθείς ποια είναι η θέση μέσα στον καπιταλιστικό λαβύρινθο και να πετάξεις οριστικά από πάνω σου τη σαπίλα του θεαματικού τίποτα και της ηγρε μετάλλαξης που έκανε τόσους και τόσους από τη δεκαετία του '90 και μετά να φωνάζουν «δεν είμαστε εργάτες, είμαστε συνεργάτες».

Islamophobia wasn't built in a day...

Όταν στις 8 Σεπτέμβρη του 1990 ο ιστορικός Malise Ruthven δήλωνε στην αγγλική εφημερίδα *The Independent*: «η αυταρχική διακυβέρνηση, για να μην πω ο **ισλαμοφασισμός**, αποτελεί τον κανόνα μάλλον παρά την εξαίρεση από το Μαρόκο ως το Πακιστάν», έβαζε το λιθαράκι του στη στοχοποίηση του «νέου εχθρού» της αναπτυσσόμενης Δύσης. Οι «ανορθολογιστές» ασιάτες, με τις «ακατανόητες» γλώσσες και τις «περίεργες» συνήθειες έμοιαζαν «ασύμβατοι» με τη δήθεν πρωτοκοσμική ανωτερότητα των ευρωπαίων και των αμερικανών που την περίοδο εκείνη είχαν στευθεί και τυπικά νικητές του Ψυχρού Πολέμου. Σιγά σιγά, μετά από επίμονη προσπάθεια, ολόκληρες πληθυσμιακές ομάδες μπήκαν στο στόχαστρο, πρώτα στις χώρες καταγωγής τους (που πλέον αποτελούσαν πεδία μαχών) και στη συνέχεια στις χώρες όπου μετανάστευαν για να πουλήσουν τη μόνη ιδιοκτησία τους: την εργατική τους δύναμη. **Η καπιταλιστική μηχανή της καταστροφής έπρεπε να συνεχίσει να δουλεύει.**

Είκοσι χρόνια μετά την αρχική στοχοποίηση, κι ενώ ο πόλεμος έχει επεκταθεί σε μια ευρύτερη γεωγραφική ζώνη (με το Ιράκ και το Αφγανιστάν να είναι στο επίκεντρο και χώρες όπως το Ιράν να βρίσκονται στον προθάλαμο ή άλλες όπως το Πακιστάν να περιορίζονται σε χαμηλής έντασης συγκρούσεις), το «πρόβλημα» της μετανάστευσης κινητοποιεί όλο και περισσότερο, όλο και πιο «δραστικά» τον δυτικό καπιταλισμό, μιας και καθορίζει τη σχέση μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας. Και κάπως έτσι, εξαιτίας πολύ υλικών όρων δηλαδή, οι μετανάστες εργάτες που έρχονται από τις εμπόλεμες περιοχές και στοιβάζονται στα μετόπισθεν των δυτικών μητροπό-

λεων (όπου, τουλάχιστον στις πρώην αποικιοκρατικές χώρες όπως η Γαλλία, στοιβάζονται επίσης οι μεταναστευτικής καταγωγής πολίτες) συγκεντρώνουν τα πυρά (και όχι μόνο μεταφορικά...) του κράτους, των αφεντικών και των φοβισμένων κοινωνιών. Και όλοι μαζί οι εν λόγω τιμητές της καπιταλιστικής κανονικότητας **οργανώνουν συμπληρωματικά** (στο βαθμό που του αντιστοιχεί του καθενός) **τη διαδικασία εξόντωσης του πλέον υποτιμημένου κομματιού της εργατικής τάξης**. Γι' αυτό και όταν το 57% των Ελβετών τάσσεται υπέρ της απαγόρευσης ανέγερσης νέων μινι-εργασιών (πράγμα που συνέβη στο δημοψήφισμα που διενεργήθηκε στις 19 του περασμένου Νοέμβρη) ή όταν μεγάλο ποσοστό των Γάλλων επιθυμεί να απαγορευτεί η μπουρκα, αξίζει να διακρίνει κανείς τη θέση μάχης που έχουν πάρει οι ολοφάνερα φασίζουσες πλειοψηφίες των δυτικών κοινωνιών.

Μήπως είναι άξιο απορίας που οι πλειοψηφίες αυτές δεν έχουν κανένα πρόβλημα με τα κέντρα κράτησης, τους καταυλισμούς και τις φυλακές, τις μαύρες δουλειές σε συνθήκες δουλείας, τη σε πολλές περιπτώσεις αναγκαστική σύζευξη των «παράνομων» μεταναστών με το εγκληματικό κεφάλαιο (η ταμπέλα που κουβαλάς και συγκεκριμένα αυτή του «παράνομου» δεν προσδιορίζει άραγε και τα μέσα που έχεις στη διάθεσή σου για να επιβιώσεις;), τους συνεχείς ελέγχους και τους ξυλοδαρμούς μεταναστών από τα ένστολα καθάρματα, τις ρατσιστικές επιθέσεις λιγότερο ή περισσότερο οργανωμένων φασιστών που συνιστούν κυκλικές εναλλαγές μιας καθημερινότητας που επιφυλάσσεται σε όσους «είναι ξένοι»; Κάθε άλλο. Φαίνεται να **έχουν επιλέξει «με ποιους θα πάνε και ποιους θα αφήσουν»**. Έχουν ταχθεί

στο πλευρό των αφεντικών τους και όσο βλέπουν τις συνθήκες ζωής τους να χειροτερεύουν, ειδικά σε περιόδους κρίσης όπως η σημερινή, αισθάνονται όλο και πιο «απειλητική» για τα μικροαστικά τους συμφέροντα την παρουσία του Άλλου.

Το ότι οι συνθήκες είναι εμπόλεμες είναι γνωστό: το ότι στη νοοτροπία των περισσότερων φωλιάζει όλο και πιο έντονα η φασιστική και τόσο «λειτουργική» αντίληψη του «ή αυτοί ή εμείς» είναι κάτι παραπάνω από προφανές: το ότι υπάρχουν πολλοί που δεν έχουν πει ακόμα την τελευταία τους κουβέντα είναι σχεδόν σίγουρο...

Πρόκειται για μια «έξυπνη» μέθοδο. Απαλλάσσεσαι από τα «γνωστά» και τα πάντα γίνονται «πρωτόγνωρα». Το κάθε τι προκαλεί μια διάχυτη έκπληξη (για άλλους αρνητική για άλλους θετική), αφού δεν μπορεί να συνδεθεί με τα προηγούμενα και φυσικά δεν εντάσσεται σε καμία διαδικασία κατανόησης και εκτίμησης για τα επόμενα. Συνεχώς όλα ξεκινάνε απ'το σημείο μηδέν, σαν να μην υπάρχει παρελθόν· σαν να μην υπάρχει μέλλον. Έτσι, είναι όμως στα χρόνια της απουσίας οργανωμένου ταξικού ανταγωνισμού, στα χρόνια της ταξικής ήττας. Και ταξική ήττα σημαίνει, εκτός όλων των άλλων, καλλιέργεια ενός τρόπου σκέψης που παράγει ξεκάρφωτους συλλογισμούς, συναισθηματικές εξάρσεις και αδυναμία αυτοπροσδιορισμού. Γι' αυτό και όσοι μιλάνε για το ζήτημα της μετανάστευσης γενικότερα και του νομοσχεδίου για τη νομιμοποίηση ειδικότερα (από θέσης ισχύος), μιλάνε σαν να πάσχουν από κάποιου είδους «πολιτικο-κοινωνικού Αλτσχάιμερ» και σαν να απευθύνονται σε επίσης ασθενείς. Από επιλογή, εννοείται. Άλλωστε δεν είναι δική τους αρμοδιότητα να σχοληθούν με τα «γνωστά».

Τα πρωτόγνωρα...

Εκπλήσσει, τάχα, η (ακρο)δεξιά με τις πολιτικές ακροβασίες του «σοσιαλιστή» Παπανδρέου που δεν έχει ιερό και όσιο και θέλει να εξαφανίσει τον «πολύπαθο ελληνισμό» από προσώπου γης. «Οι Έλληνες είναι λαός, δεν είναι πληθυσμός. Η ταυτότητα είναι αυτή που μετατρέπει τον γεωγραφικό χώρο σε ενιαία χώρα και τον τοπικό πληθυσμό σε λαό»¹, ξεφωνίζει ο γνωστός κύριος Σαμαράς, «Έλληνας γεννιέσαι, δεν γίνεσαι», κραυγάζουν τα διαφόρων τάσεων φασιστικά καθάρματα που απαιτούν παράλληλα τη διενέργεια δημοψηφίσματος, «Η εύκολη παραχώρηση ιθαγένειας στα παιδιά είναι από μόνη της ένα κίνητρο για τους παράνομους μετανάστες να τεκνοποιήσουν»², υποστηρίζει από της στήλης της «έγκριτης» Καθημερινής ο political correct ρασιιστής αρθρογράφος.

Γιατί, όμως, τόσο άγχος; Δεν έχουν εμπιστοσύνη οι κατά τόπους ακροδεξιοί στο κατά τεκμήριο εθνικιστικό και ρασιιστικό ελληνικό κράτος; Δεν γνωρίζουν ότι ο μηχανισμός δουλεύει ρολόι, χωρίς «ελευθεριακές» παρεκκλίσεις ή χίπικες αναζητήσεις; Η απάντηση είναι προφανής: φυσικά και το γνωρίζουν. Απλώς κάνουν τη δουλεία τους, προσφέροντας τις υπηρεσίες τους, τονώνοντας το ξενοφοβικό ηθικό των οπαδών τους και στην τελική δηλώνοντας παρών, ως διαμορφωτές της πολιτικής πραγματικότητας. Γιατί πόσο ανησυχητικό και πρωτοποριακό μπορεί να είναι το εν λόγω νομοσχέδιο από τη στιγμή που αναφέρεται αποκλειστικά και μόνο στους «νόμιμους», δηλαδή «εκείνους που νομιμοποιήθηκαν τα τελευταία 20 χρόνια, με τελευταία διαδικασία αυτή του 2005-2007, όταν νομιμοποιήθηκαν 150.000 οικονομικοί μετανάστες, όσοι δηλαδή είχαν έρθει στην Ελλάδα έως την 1/1/2005»³. Πόσο πιο ξεκάθαρος να γίνει ο κύριος υπουργός Εσωτερικών για να ηρεμήσουν τα κάθε είδους φασιστοειδή που δήθεν τρέμουν ότι «το μήνυμα πως η Ελλάδα δίνει σχετικά εύκολα ιθαγένειες θα φθάσει στις χώρες προέλευσης των παράνομων μεταναστών και θα τροφοδοτήσει το ρεύμα παράνομης μετανάστευσης»⁴;

Κι η Αριστερά; Εκπλήσσει κι αυτή (απ'την ανάποδη, για να είμαστε και δίκαιοι...) με τη δήθεν αποφασιστικότητα της κυβέρνησης που επιτέλους είπε να προωθήσει ένα «δημοκρατικό» μέτρο. Και μέσα στη βολική της τύφλωση χαρακτηρίζει το νομοσχέδιο «σημαντική και θε-

τική τομή» που θεωρεί ότι «δικαιώνει τις διεκδικήσεις της για τη συμπερίληψη χιλιάδων συνανθρώπων μας στην ελληνική δημοκρατική πολιτική κοινότητα»⁵. Μάλιστα. Όντας απαλλαγμένη από τις «αγκυλώσεις» του παρελθόντος, η New Age Αριστερά με την «καρδιά (και το μυαλό) μικρού παιδιού» εξακολουθεί να νομίζει ότι είναι ο τιμητής και εγγυητής της προόδου. Είναι κι αυτό μια παρηγοριά για ν'αντέξει κανείς τη σαπίλα της πολιτικής του κατάντιας. Όπως, φανταζόμαστε, ισχύει στην περίπτωση του κυρίου καθηγητή του Παντείου που «κακίζει»⁶ το ελληνικό κράτος. Προς το παρόν, όλοι αυτοί οι ευαίσθητοι ανθρωπιστές που πνίγουν τις πρωτοσοκμικές τους τύψεις με φιλανθρωπίες προς τους «κακομοιρους» και «ανήμπορους» μετανάστες, ας αρεστούν στη μεγαλοθυμία του Κράτους που θεσπίζει το δικαίωμα ψήφου στις τοπικές εκλογές πρώτου βαθμού σε ομογενείς και μετανάστες που διαμένουν νόμιμα στη χώρα, εφόσον έχουν οριστικές άδειες διαμονής. Οι τελευταίοι, θα μπορούν να εκλέγονται ως και δημοτικοί σύμβουλοι (!) υπό την προϋπόθεση ότι μιλούν επαρκώς την ελληνική γλώσσα.

Όμως τι πρωτόγνωρο μπορεί να έχει ένα νομοσχέδιο που προβλέπει ότι για να δοθεί η ιθαγένεια στα παιδιά των μεταναστών, πρέπει οι γονείς τους να διαμένουν νόμιμα στην Ελλάδα πέντε τουλάχιστον χρόνια; Αν, τώρα, τα πιτσιρίκια δεν είχαν την «τύχη» να γεννηθούν εδώ, θα πρέπει να φοιτήσουν έξι (και όχι τρία όπως είχε αρχικά ανακοινωθεί) χρόνια σε ελληνικό σχολείο. Από την άλλη, όσον αφορά τους ενήλικες, ένας μετανάστης θα πρέπει να διαμείνει επί πέντε χρόνια στην Ελλάδα, να γνωρίζει επαρκώς την ελληνική γλώσσα και Ιστορία (όπως συμβαίνει, άλλωστε, και με το μέσο Έλληνα...), να έχει ενταχθεί ομαλά στην οικονομική και κοινωνική ζωή της χώρας και να έχει εξοικειωθεί πλήρως με τους θεσμούς του πολιτεύματος της Ελληνικής Δημοκρατίας. Παράλληλα, χρειάζεται τρεις συστατικές επιστολές Ελλήνων πολιτών που θα εγγυώνται (από ποια θέση και έχοντας τι είδους «σχέση» με το μετανάστη, άραγε;) ότι είναι «καλό καγαθό παιδί», ενώ δεν προβλέπεται η απόδοση ιθαγένειας για όσους υπάρχουν τελεσίδικες καταδικαστικές αποφάσεις για τρομοκρατία, ληστεία, οργανωμένα εγκλήματα, αλλά και αντίσταση κατά της αρχής. Όχι, παίζουμε...

... και τα γνωστά

Τίποτα το πρωτόγνωρο, όλοι θα πρέπει να είναι ικανοποιημένοι. Και πώς αλλιώς, αφού όσο η εργατική τάξη λάμπει διά της απουσίας της από το προσκήνιο είναι εφικτό ένα ζήτημα όπως η μεταναστευτική πολιτική να μην αντιμετωπίζεται ως αυτό που είναι (πολιτική της εργασίας), αλλά ως κάτι επιμέρους που εμφανίστηκε έτσι από το πουθενά και ανάλογα με το που στέκεται κανείς (στα δεξιά ή στα αριστερά) μπορεί να επιλέξει να ταυτιστεί με τις παραδοσιακές, δοκιμασμένες μεθόδους του «έξω οι ξένοι» ή με τον αριστεροχαρούμενο εθελοντισμό του «σώστε τους μετανάστες-μετανάστες». Όλα καλά για το ελληνικό κράτος που δεν έχει κανέναν αξιόλογο αντίπαλο μέσα στα πόδια του και αξιοποιεί κατά το δοκούν τόσο το ρατσιστικό μίσος των φασιστοκαθαρωμάτων (κάποιος πρέπει να κάνει και τη βρώμικη δουλειά) όσο και τον ανθρωπισμό των σαχλοδημοκρατών. Όλα καλά, που καταφέρνει να οργανώνει την οικονομία της εργασίας, χωρίς κανέναν να μιλάει γι' αυτό.

Αλλά ποιος να μιλήσει; Οι αρμόδιοι για να ασχοληθούν με τα «γνωστά», βρίσκονται σε ταξίδι για δουλειές. Οι προλετάριοι αδυνατούν ακόμα και να ορίσουν τον εαυτό τους ως τέτοιον. Αδυνατούν να δουν ότι η κρατική πολιτική που στοχεύει στη δημιουργία μεταναστών πολλών ταχυτήτων (ούτε όλοι νόμιμοι ούτε όλοι παράνομοι), που διασφαλίζει ότι όλες αυτές οι προϋποθέσεις για τη νομιμοποίηση δεν είναι παρά προϋποθέσεις για την παρανομοποίηση της συντριπτικής πλειοψηφίας του μεταναστευτικού πληθυσμού και έρχεται να προστεθεί στην πάγια τακτική της καταστολής και του εγκλεισμού στα σύγχρονα στρατόπεδα συγκέντρωσης (η οποία χαίρει της αποδοχής της πλειονότητας της ελληνικής κοινωνίας), καθορίζει με ποιο τρόπο διατίθεται το προϊόν «εργασία».

Ελέγχει την κατανομή της εργασίας σε νόμιμη και παρανοποιημένη, συμβάλλοντας στην αύξηση του ποσοστού κέρδους των αφεντικών, ενώ ταυτόχρονα συστηματικοποιεί τις μεθόδους εκμετάλλευσης και τις κοινωνικές σχέσεις που αυτές γέννησαν τα τελευταία είκοσι χρόνια.

Για να το πούμε αλλιώς, το ελληνικό κράτος επιχειρεί να διαχειριστεί με πιο επαγγελματικό τρόπο μια κανονικότητα που άρχισε να διαμορφώνεται πριν από είκοσι χρόνια, με την έλευση των πρώτων μεταναστευτικών κυμάτων από τα Βαλκάνια και την Ανατολική Ευρώπη. Μια κανονικότητα, η οποία είχε τέτοιο πλεόνασμα συγνής βίας και καθολικής εκμετάλλευσης που μπόρεσε να μεταβάλει καθοριστικά τόσο τις εργασιακές όσο και τις διαπροσωπικές σχέσεις. Απ' αυτήν ακριβώς την κανονικότητα της ανασφάλιστης, πολύωρης και προσωρινής εργασίας, των συνθηκών δουλειάς στα κάτεργα της ελληνικής επαρχίας (είτε πρόκειται για χωράφια είτε για κλωτόμπαρα), της απουσίας σχεδόν κάθε έννοιας ταξικής συνείδησης και αλληλεγγύης που με τόσο ζήλο χτίστηκε τις προηγούμενες δεκαετίες σε βάρος των χιλιάδων μεταναστών εργατών και εργατριών, δεν μπορεί να εξαιρεθεί η ντόπια εργατική τάξη. Γιατί ό,τι δοκιμάζεται στο πιο αδύναμο κομμάτι, δεν δοκιμάζεται «τσάμπα». Δοκιμάζεται με σκοπό να επεκταθεί: με σκοπό να ανοίξει νέες ζώνες κέρδους. Και ως γνωστόν, το κέρδος δεν καταλαβαίνει από εθνοτικά ή θρησκευτικά πρόσημα, παρά μόνο από ταξικά.

Μια κοινωνική διαδικασία στο φούρνο μικροκυμάτων

Η μόνη, λοιπόν, νομιμοποίηση που θα ήταν άξια λόγου και θα είχε κάποιο ουσιαστικό νόημα, θα ήταν η έμπρακτη νομιμοποίηση που θα επιβαλλόταν «από τα κάτω». Γιατί η επίτευξη της συνύπαρξης με όρους ανταγωνιστικούς απέναντι στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και η αποδοχή της κοινής μοίρας ελληνικής και μεταναστευτικής καταγωγής εργατών δεν συνιστούν ένα όνειρο που θα πραγματοποιηθεί από το φιλεύσπλαχνο κράτος. Συνιστούν μια διεργασία: μια κοινωνική διαδικασία που απαιτεί την καθημερινή τριβή και την τα-

ξική επιλογή, ώστε να γίνει κοινωνικό βίωμα. Εντάξει: αυτά δεν γίνονται από τη μια στιγμή στην άλλη. Αλλά εδώ δεν έχουμε να κάνουμε με προ-μαγειρεμένα φαγητά που τα πετάμε στο φούρνο μικροκυμάτων και σε χρόνο dt είναι έτοιμα: έχουμε να κάνουμε με σύνθετες και μακροχρόνιες προσπάθειες που εξελίσσονται στο εργοστάσιο της καθημερινότητας, επηρεάζοντας κάθε πτυχή του κοινωνικού. Δεν βιαζόμαστε, όμως. Και πολύ περισσότερο δεν βαριόμαστε...

Κάτι μας λέει πως η βιομηχανία παραγωγής ψυχικών τραυμάτων καλοβλέπει τη νομιμοποίηση των παιδιών των μεταναστών. Αυτές οι φρικιαστικές σχολικές γιορτές διψάνε για νέο αίμα.

Σημειώσεις

- ¹ Τα Νέα, 18/01/2010.
- ² Ο Σταύρος Λυγερός δίνει τα ρέστα του. *Καθημερινή*, 3/01/2010
- ³ Ο Ραγκούσης δεν άφησε περιθώρια παρερμηνειών κατά την κατάθεση του επίμαχου νομοσχεδίου στη Βουλή. *Εθνος*, 4/02/2010
- ⁴ Ο Λυγερός ξαναχτυπά, ό.,π.
- ⁵ *Αυγή*, 17/01/2010.
- ⁶ Ο κύριος Δημήτρης Χριστόπουλος, επίκουρος καθηγητής Πολιτικής Επιστήμης και Ιστορίας, δηλώνει με αφέλεια πεντάχρονου: «*κακίζω το ελληνικό κράτος επειδή δεν έκανε τα στοιχειώδη. Όλη η δεκαετία του 1990 πέρασε χαμένη: η μόνη υπηρεσία που ασχολούνταν με το μεταναστευτικό ήταν η αστυνομία*». *Αυγή*, 17/01/2010. Το ελληνικό κράτος, βέβαια, «*άδικα*» εγκαλείται από τον αριστεροτραφή διανοούμενο...

...επιπέδου οικονομίας, εργαίας, υπηκόων, ο...
 Σύνταξη, σε μια έκδοση...
 ...πρόσφατα, που με το κομμάτι, βέβαια...
 ...σε μια κρίσιμη κατάσταση...
 ...επιπέδου από τα επίπεδα αντίστασης...
 ...προβλήματα, κάθε φορά με τους και...
 ...πρόσφατα, που με το κομμάτι, βέβαια...
 ...επιπέδου από τα επίπεδα αντίστασης...
 ...προβλήματα, κάθε φορά με τους και...

**το μόνο
ΣΚΑΝΔΑΛΟ
είναι ότι υπάρχουν**

Ανακοίνωση για την απόφαση των δικαστηρίων

Ιούνιος '07

Τεχνική Αγανάκτηση
 σε μια Γερμανική Πόλη

Wittenberg, Γερμανία, 1996

Ελαστική εργασία
 και η περίπτωση των
 Πυλωτών ΦΑΕΔ στην
 Ελλάδα

Ταύρος 2007

νοέμβριος '07

**ΙΔΕΟΛΟΓΙΑ
ΣΩΜΑ
ΝΕΑ ΕΥΦΟΝΙΚΗ**

Ιούνιος '09

οι παραπάνω εκδόσεις έγιναν από την πολιτική ομάδα σχα. Η αναπαραγωγή είναι ελεύθερη για τους σκοπούς του ταξικού ανταγωνισμού. Ευχαριστούμε τη λέσχη κατασκόπων του 21ου αιώνα για τη χρήση του αρχείου της.

Μαλάκας δε γεννίεσαι, γίνεσαι!

Το παρακάτω βιβλίο "Υποσημείωση" που με ιστορικό κείμενο...
 ...επιπέδου οικονομίας, εργαίας, υπηκόων, ο...
 Σύνταξη, σε μια έκδοση...
 ...πρόσφατα, που με το κομμάτι, βέβαια...
 ...σε μια κρίσιμη κατάσταση...
 ...επιπέδου από τα επίπεδα αντίστασης...
 ...προβλήματα, κάθε φορά με τους και...
 ...πρόσφατα, που με το κομμάτι, βέβαια...
 ...επιπέδου από τα επίπεδα αντίστασης...
 ...προβλήματα, κάθε φορά με τους και...

Στάσιο 1: Γεννίεσαι ή γίνεσαι Βλα ντε!

Αναστροφή βέβαια, είναι να δούμε βέβαια να είναι...
 ...επιπέδου οικονομίας, εργαίας, υπηκόων, ο...
 Σύνταξη, σε μια έκδοση...
 ...πρόσφατα, που με το κομμάτι, βέβαια...
 ...σε μια κρίσιμη κατάσταση...
 ...επιπέδου από τα επίπεδα αντίστασης...
 ...προβλήματα, κάθε φορά με τους και...
 ...πρόσφατα, που με το κομμάτι, βέβαια...
 ...επιπέδου από τα επίπεδα αντίστασης...
 ...προβλήματα, κάθε φορά με τους και...

Στάσιο 2: Κίκοι χρόνια ματαιώσης.

Είτε είναι όλη η ζωή σου...
 ...επιπέδου οικονομίας, εργαίας, υπηκόων, ο...
 Σύνταξη, σε μια έκδοση...
 ...πρόσφατα, που με το κομμάτι, βέβαια...
 ...σε μια κρίσιμη κατάσταση...
 ...επιπέδου από τα επίπεδα αντίστασης...
 ...προβλήματα, κάθε φορά με τους και...
 ...πρόσφατα, που με το κομμάτι, βέβαια...
 ...επιπέδου από τα επίπεδα αντίστασης...
 ...προβλήματα, κάθε φορά με τους και...

Αυτή η προκήρυξη υποστηρίζει ότι στην πραγματικότητα κανείς δεν νομιμοποιείται (με βάση το νέο νομοσχέδιο περί "νομιμοποίησης" των μεταναστών εργατών) και παραθέτει τις αιτίες και τις επιπτώσεις αυτού του γεγονότος. Κυκλοφόρησε σε 8000 αντίτυπα με την ευθύνη της αντιφασιστικής συνέλευσης: autonome antifa τον Ιανουάριο του 2010.

Όσο πιο έσθεες ο ντενικός, τόσο περισσότερα δερμά κάνει!

Το παρόν κείμενο...
 ...επιπέδου οικονομίας, εργαίας, υπηκόων, ο...
 Σύνταξη, σε μια έκδοση...
 ...πρόσφατα, που με το κομμάτι, βέβαια...
 ...σε μια κρίσιμη κατάσταση...
 ...επιπέδου από τα επίπεδα αντίστασης...
 ...προβλήματα, κάθε φορά με τους και...
 ...πρόσφατα, που με το κομμάτι, βέβαια...
 ...επιπέδου από τα επίπεδα αντίστασης...
 ...προβλήματα, κάθε φορά με τους και...

Μαλάκας δε γεννίεσαι, γίνεσαι!

αυτονομη
antifa

Η αφίσσα κυκλοφόρησε τον Φλεβάρη του 2010 από την αντιφασιστική συνέλευση: autonome antifa με κεντρικό σύνθημα: Μαλάκας δε γεννίεσαι, γίνεσαι! Περισσότερες λεπτομέρειες, σε σχέση με το περιεχόμενό της, θα βρείτε σε πολλούς τοίχους της Αθήνας.